

ΣΥΝΤΟΜΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΝΙΚΟΥ ΚΑΧΤΙΤΣΗ

Ο Νίκος γεννήθηκε στη Γαστούνη τὸ 1926 καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴ ζωὴ τὴν 25ην Μαΐου 1970.

Ἐνεγράφη στὴν Α' τάξη τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Βάρδας ὑπ' ἀριθμὸς Μαθητολογίου 96—Α—96 τὸ Σχολικὸν Ἔτος 1931—32 προβιβασθεὶς στὴν Β' τάξη μὲ Βαθμὸ 10 (ΑΡΙΣΤΑ) καὶ Διαγωγή: ΑΡΙΣΤΗ. Εἶχε διδασκάλους του: Τὸν Νικόλαον Λαμπρόπουλον καὶ τὴν σύζυγόν του Γιώτα, τὸ γένος Κανελλῆ (Ζοῦν καὶ εὐρίσκονται στὴν Πάτρα ἤδη).

ΣΗΜ.: Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ἐνῶ στὸ «Μαθητολόγιον» εἰς οὐδένα (προφανῶς ἀπὸ μὴ ἀκριβῆ ἐνημέρωσή του) μαθητὴ ἀναγράφονται ἐνδείξεις βαθμοῦ καὶ διαγωγῆς, ἀναγράφονται διακριτικὰ μόνον γιὰ τὸν Νίκο.

Συνέχισε τὴ μαθητεία του στὸ αὐτὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο μέχρι τὰ μέσα τοῦ ἔτους 1935 δηλ. κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Πέμπτης Τάξεως. Συνέχισε τὴν μαθητεία του στὸ Νούπλιον (ὅπου εἶχε μεταταθεῖ ὁ πατέρας του) ὅπου τελείωσε τὸ Δημοτικὸ καὶ τὸ Γυμνάσιον. Ἐκτοτε, κατὰ τὸν πόλεμον καὶ τὴν κατοχὴ ἔμεινε στὴν Πάτρα καὶ τὴν Βάρδα.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἐργάστηκε στὴ Γραμματεία τῆς «Ἀγγλικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν» καὶ κατόπιν ἐδίδασκε — μαζὺ μὲ ἄλλους συναδέλφους του — στὸ Ἀγγλικὸ τῆς Ἰνστιτούτου ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ἀγγλοῦ ΜΠΑΤ ἕως ὅτου διελύθη ἡ Σχολὴ καὶ ἔμεινε ἀνεργος.

Κατετάγη Στρατιώτης ὡς ἀνήκων εἰς τὴν κλάσιν 1947 εἰς τὴν Κόρινθον ὅπου καὶ τοῦ ἀπενεμήθη ὁ βαθμὸς τοῦ Ἀνθυπολοχαγοῦ Διερμηγέως. Ὑπηρέτησε, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀυτοῦ στὸ Μεγάλον Πεδὸν καὶ ἐν συνεχείᾳ στὴν Ἀθήναις στὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον Στρατοῦ καὶ κατόπιν στὸ ἰδιαιτέρον Γραφεῖον τοῦ Παπάγου μὲ Διευθυντὴν τὸν Συνταγματάρχην Καρατζένη ἀπ' ὅπου ἀποστρατεύθηκε, ληξάσης τῆς θητείας του.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα διέμεινε στὴν Πάτρα, κατόπιν ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀθήναις ὅπου ἐργάστηκε στὰ Γραφεῖα Πυριτιδοποιεῖο Μποδοσάκη Ἀθανασιάδου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγε γιὰ τὴν Ντουάλα (Καμερουν) ὅπου ἐργάστηκε στὰ Καταστήματα ΠΑΤΕΡΣΟΝ - ΤΖΟΚΟΝΙ Α.Ε. ἀλλὰ ἡ κλιματολογικὴ συνθήκη τὸν ἀναγκάσανε νὰ φύγῃ, μετὰ δύο περ. χρόνια, γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ ἐκεῖ — τὴν Ντουάλα — ἀλληλογραφοῦσε, συνέγραφε καὶ ἔστειλε ἀνταποκρίσεις του στὴν «ΕΥΘΕΡΙΑ».

Ἦταν ἐπέστρεψε, ἀπὸ τὴν Πάτρα, ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀθήναις ὅπου ἐργάστηκε ὡς Δημογράφος τῆς «ΕΥΘΕΡΙΑΣ». Ἐκεῖ τὰ πράγματα δὲν ἐξελίχθησαν σύμφωνα μὲ τὰς ὑποσχέσεις ποὺ τοῦ δῶσανε τὸσον ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Κόκκας ὅσον καὶ ὁ Δ/ντὴς Ἰδρυματικῆς καὶ ἀπεχώρησε. . .

Κατόπιν ἔφυγε γιὰ τὸ ΜΟΝΤΡΕΑΛ (ΚΑΝΑΔΑ) ὅπου παρέμεινε ἐπὶ δεκαπενταεταῖον περ. Παντρεύθηκε, ἀπέκτησε τὸ παιδί του, συνέγραψε, ἐργάστηκε ὡς ἐπίσημος Διερμηγέας Ἀγγλικῆς, Γαλλικῆς καὶ ἄλλων γλωσσῶν στὰ Δικαστήρια, ἐργαζόμενος στὴ Ραδιοφωνία, διατηροῦσε ἓνα βιβλιοπωλεῖον, ἓνα πιεστήριον στὸ ὑπόγειον τοῦ σπιτιοῦ του, Δημοσιογραφοῦσε σὲ ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ ἐκεῖ καὶ στὸν παγκόσμιον, σχεδόν, τύπον, ἐξέδιδε βραχυβία περιοδικὰ, ἀλληλογραφοῦσε μὲ γνωστούς καὶ ἀγνώστους του — προσωπικὰ — σὲ πολλὰ μέρη καὶ συνέγραφε. Στὸ Ἀρχεῖον του ὑπάρχει ἄφθονον ἀνέκδοτον ὕλικόν. Ἦταν ἀκούραστος ἐργάτης τῆς πέννας — «ἀχώρταγος» ὡς τὸν χαρακτηρῆσαν ὡς ποὺ προσβλήθει ἀπὸ λευχαιμία ἔφυγε ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἦλθε στὶς ἀρχὰς Μαΐου τοῦ 1970 στὴν Πάτρα γιὰ νὰ πεθάνῃ τὴν 25ην Μαΐου 1970 καὶ ταφεῖ στὸν οἰκογενειακὸν του τάφον στὸ Α' Νεκροταφεῖον Πατρῶν.

Συνέγραψε ἀπ' ὅ,τι εἶναι γνωστὸν τὰ κάτωθι :

ΤΟ «ΕΝΥΠΝΙΟ» (Θεσσαλονίκη 1960)

ΤΟΝ «ΕΞΩΣΤΗ» (Αθήναι 1964)
 ΤΟΝ «ΠΡΩΑ ΤΗΣ ΓΑΝΔΗΣ» (MONTREAL 1967)
 ΤΗΝ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ»
 ΤΟ «ΠΟΙΟΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ»
 ΤΗΝ «ΩΜΟΡΦΑΣΧΗΜΗ»
 ΤΟΝ «ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΚΡΟΚΕΒΙΛΕ»
 ΤΟ «ΣΤΟΠΑΚΙΟΥΣ ΠΑΠΕΓΚΟΥΣ»

Ήτανε ακούραστος εργάτης τῆς πέννας καὶ τῆς μελέτης πάσης φύσεως ἀναγνωσμάτων με ἐπιμέλεια «ἐνὸς ἀντιγραφῆα χειρογράφων μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς» ὅπως θράφει ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐρμηνευτῆς του, ὁ Ἡλ. Χ. Παπαδημητρακόπουλος σὲ μιὰ ἐπανέκδοσή του : «ΜΝΗΜΕΣ ΝΙΚΟΥ ΚΑΧΤΙΤΣΗ» τὴν 25/5/1974.

Κατὰ τὰ μαθητικὰ χρόνια του εἶχε πολλοὺς ἀξιόλογους φίλους : Κων/γον καὶ Σπύρον (ἀείμνηστον) Στεφανόπουλους, Ἀσημάκη Φωτῆλαν, Θεόδωρον Ἄγγινον, Ἀριστ. Ντόντην, Σταματιάδην, Παν. Παπανδρόπουλον, Ντῆνον Ἡλιόπουλον, Δημήτρ. Σιμάτον, Οἰκονόμου, Μανωλάκου - Στοφόρου, Πλέσσα καὶ Ρόδη, Γ. Παυλόπουλον, Χαρίλαον Ἀκρατόπουλον καὶ ἄλλους πολλοὺς, με μερικοὺς τῶν ὁποίων, τότε καὶ κατὰ τὴν κατοχὴν, ἐκδίδανε χειρόγραφες ἐφημερίδες, περιοδικὰ καὶ βραχυβία Περιοδικὰ, ἕνα τῶν ὁποίων με μιὰ «Δανεικὴ» Χρυσὴ λίρα ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Μίμη Στεφανόπουλο, πατέρα τῶν Κωστάκη καὶ Σπύρου. Τότε ὁ Νίκος ἔγραφε καὶ σὲ περιοδικὰ τοῦ ἀείμνηστο Ἰάκη Δόξα.

Ἐκτοτε δημοσιεύτηκανε, σποραδικὰ, πολλὰ γιὰ τὸ Νίκο ὡς :
 «Μυστικὸ τῆς Κας ΕΡΣΗΣ» τοῦ Γιώργου Σεφέρη, «5 Μνημόσυνα» τοῦ Νίκου Σπάγια. Στὸ «ΤΡΑΜ» τρεῖς ἐκδόσεις, «ΜΝΗΜΕΣ ΝΙΚΟΥ ΚΑΧΤΙΤΣΗ» Ἡλ. Χ. Παπαδημητρακόπουλου — ΤΡΙΑ ΒΙΒΛΙΑ. Στὸν «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ». Τὸ «ΣΗΜΑ» καὶ πολλὰ ἄλλα βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες.

Πολλὰ γραφτήκανε γιὰ τὸν Νίκο στὰ «ΔΕΛΤΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ» κ.λπ.

Πλέον τῶν ἀνωτέρω καὶ ἡ συγκινητικὴ, ἡ εὐγενὴς, πρωτοβουλία τῶν «οστρακίων» ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ προεδρεία τοῦ ἐπιφανοῦς πνευματικοῦ ἀνθρώπου Σωκράτη Σκαρτσῆ καὶ τῶν ἰσαξίων συνεργατῶν του, ποὺ τὴν Κυριακὴ 28ην Ἰανουαρίου τρέχοντος ἔτους ἐπραγματοποίησαν ἐκδήλωση - διάλογο, ἕνα εἶδος λυδίας λίθου, μεταξὺ τῶν οικείων φίλων καὶ γνωστῶν τοῦ Νίκου Καχτίτση, κατὰ τὴν ὁποία ἀνεφέρθησαν καὶ συζητήθηκαν πολλὰ σχετικὰ μετὰ τὸ ἔργον καὶ τὶς ἡμέρες του, ἐπὶ τεσσαρεσῆμισυ περ. ὥρες, ὡς καὶ ὁ προγραμματισμὸς εἰδικοῦ «Σεμιναρίου» γι' αὐτὸν στὰ «οστρακα» ἀποτελοῦνε μιὰ δικαίωση καὶ παρυσίασὴ του, ὕστερα ἀπὸ τὴ σιωπὴν ποὺ προηγῆθηκε τὸ μῆρος ποὺ ἀπὸ τὰ πρῶτα του χρόνια ἐκδηλώθηκε σὰν πνευματικὸς ἄνθρωπος.

Μιὰ μικρὴ ἰδέα γιὰ τὸ πνευματικὸ του μέγεθος εἶναι καὶ μιὰ κατάταξη στὴν «Ἀνθολογία» τῆς «Φιλολογικῆς Ἀκροπόλεως», «Τὸ βιβλίο κι' ἔμεις» Κριτικὴ ἀπὸ τὸν Ἄγγελο Φουριώτη. Στὸ μέρος : «Ἀνθολογία Δοκίμιον καὶ ἄρθρον» 27/3/77 ποὺ σημειώνει τὸν Νίκο, στὰ θέματα ποὺ συγκροτοῦν τοὺς δύο τόμους ἐκδόσεως Μαυλιάρη Θεσσαλονικῆ Τόμ. Α—Β Μεταξὺ τῶν : Σολωμοῦ, Καβάδια, Βάρναλη, Καβάφη, Καχτίτη, Οὔτμαν, Μπρέχτ, Πασκάλ, Καζαντζάκη, Θεοτόκη κ.λπ.

Τὸ ἔργο του — τοῦ Νίκου — εἶναι ἔργον ἀνθρώπου με μόνιμες ἀνησυχίες γύρω ἀπὸ τὴν λογοτεχνία, τὰ γράμματα, σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ γι' αὐτὸ ὡς ἀφήγουν γὰ ἐννοηθεῖ οἱ περὶ τὴν ἐπιστήμην, ἀναπτύσσεται στοὺς ἀνήσυχους μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς παθολογικὰ πνευματικὸς ἀνθρώπους ἢ λευκαίμια ἢ ὁποῖα καὶ κατέβασε στὸν τάφο τὸν ἀείμνηστο Νίκο τόσο πρόωρα καὶ ἀνεπάντεχα.

Ὁ ἀδελφὸς του Ἰθων Καχτίτσης